Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΤΥΦΛΟΣ

(Τοῦ Μισὲλ Προβὲν)

ΖΕΡΜΑΙΝ ΛΕΜΠΡΕ.—Νεαρὰ καὶ ὡραία.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΕΜΠΡΕ.—Σύζυγός της, ἐντελῶς τυφλός.

ΣΑΒΙΛ.—Παλιὸς ὑποψήφιος μνηστὴρ τῆς Ζερμαίν.

(Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Βρεττάνης).

ΛΕΜΠΡΕ, *(στὴ γυναῖκά του).*—Μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἔξω ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Ὄχι βρέχει ! *(Μὲ κάποιο πεῖσμα :)* ὅπως ἔβρεχε χθές, ὅπως θὰ βρέχει αὔριο... δὲν ὑπάρχει ποτὲ ἥλιος σ' αὐτὸ τὸν τόπο !

ΛΕΜΠΡΕ.— Εἶσαι λυπημένη ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ...

ΛΕΜΠΡΕ, *(πλησιάζοντας).*— Ἐξ αἰτίας τῆς ζωῆς μας πρὸ πάντων ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Μὰ ὄχι, σὲ βεβαιώνω...

ΛΕΜΠΡΕ.— Ἄχ ! ναί... τὸ μαντεύω... τὸ βλέπω...

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(πολὺ γλυκά).*—Δὲ μπορεῖς νὰ τὸ βλέπεις...

ΛΕΜΠΡΕ. — Ἀλλοίμονο ! ἀπὸ τὰ μάτια ὄχι. Μά ἐμεῖς οἱ τυφλοὶ βλέπουμε μὲ τὶς αἰσθήσεις.—Ὤ, ναί, εἶσαι μιὰ δυστυχισμένη ὕπαρξις κλεισμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴν πληχτικὴ πολιτεία, μέσα σ' αὐτὸ τὸ γελοῖο σπίτι, κοντὰ σὲ μένα, στερημένη, ἀντὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλούτου ποὺ χρωστοῦσα ν' ἀποδώσω στὴν ὀμορφιά σου καὶ στὰ νιάτα σου.

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Κι' αὐτὰ μοῦ τὰ εἶχες δώσει !... Μήπως εἶσαι σὺ ὑπεύθυνος γιὰ τὴ Μοῖρά σου ;.. Ἐγὼ εἶμ' εὐτυχισμένη ζῶντας κοντά σου...

ΛΕΜΠΡΕ.— Εὐτυχισμένη ;... Ναί, ξέρω... Ἔχεις ἀκόμα τὴν καλοσύνη ν' αὐταπατᾶσαι πρὸς χάριν μου. Μὰ στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ σου, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, ὑπάρχει, ἡ ἀγωνία τῆς στερημένης ζωῆς καὶ τῆς χαμένης σου εὐτυχίας. Ναί... ναί... αὐτὸ εἶνε τὸ μαντεύω καὶ γι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαφανισθῶ ἐγώ, ἂν δὲν εἶμουν τόσο ἐγωϊστής. Ναί... ναί... ἂν ἔφευγα ἐγώ, θὰ μποροῦσες νὰ δημιουργήσῃς ἕνα νέο μέλλον. Ξέρω ὅτι ἔχεις μείνει ὡραία, γοητευτική... ξέρω πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσαν ! Μὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος ! *(Πιὸ σιγὰ)* γιατί κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ !... γιατὶ εἶμαι πραγματικὰ ἐγωϊστὴς καὶ ἕνας ἐγωϊστὴς μάλιστα, ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ ἕνα πρᾶγμα ἄτιμο.

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(ἔκπληκτη).*—Τί ;

ΛΕΜΠΡΕ, *(πιὸ σιγά).*— Ὅτι ἐγὼ συχνά, εἶμ' εὐτυχής ! Ναί, δυστυχισμένη μου Ζερμαίν, εἶνε ἀλήθεια καὶ αἶσχος !... Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ εἶσαι ἀναγκασμένη νὰ εἶσαι ἀποκλεισμένη δικὴ μου, εὐτυχὴς ποὺ μὲ περιστοιχίζει ἡ στοργή σου, οἱ φροντῖδές σου, αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς μοναξιᾶς μας. Φθάνω μέχρι τοῦ σημείου νὰ εὐλογῶ τὸ δυστύχημα ποὺ ἔκλεισε τὸν κόσμο πίσω μας. *(Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ χέρι της).* Συγνώμην !..

(Μιὰ ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψις διακόπτει τὴν συζήτησή τους. Ἕνας κύριος ζητεῖ νὰ δῇ τὴ Ζερμαίν. «Ὁ κ. Νταρβώ», λέει ἡ ὑπηρέτρια.)

ΛΕΜΠΡΕ.—Νταρβώ ;... Ἄγνωστος ! *(Σὲ Ζερμαίν).* Τί μπορεῖ νὰ σὲ θέλῃ ; Ἐπιτέλους, δέξου τον !..— *(Σηκωνόμενος).* Πάω στὴ κάμαρή μου... *(Ψάχνοντας, βρίσκει τὴν πόρτα).* Μιὰ ἄγνωστη ἐπίσκεψη ἐδῶ... Μὰ αὐτὸ εἶνε περιπέτεια. *(Βγαίνει).*

(Ἡ Ζερμαὶν μὲ μιὰν ἀόριστη ἀνησυχία παραγγέλλει νὰ μπάσουν τὸν ἐπισκέπτη).

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(ποὺ ταράσσεται μόλις τὸν βλέπει καὶ τὸν ἀναγνωρίζει).*— Ὁ κ. Σαβίλ !...

ΣΑΒΙΛ *(ὑποκλινόμενος βαθειά).*—Κυρία...

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Γιατὶ αὐτὸ τὸ ψέμα ;

ΣΑΒΙΛ.— Γιατὶ ἂν ἔλεγα τ' ὄνομά μου δὲ θὰ μὲ δεχόσαστε. *(Μαντεύοντας ἕνα κίνημά της)*...Ὤ, σᾶς παρακαλῶ, μείνετε ἕνα λεπτό. μὴ φωνάζετε κανένα ! Εἴσθε ἀρκετὰ βεβαία γιὰ τὸ σεβασμό μου ὥστε δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Εἶνε μιὰ περίεργη σύμπτωσις ποὺ σᾶς βρῆκα σ' αὐτὴ τὴν πόλι, ὅπου δὲν εἤξερα ὅτι κατοικεῖτε ! Χθές, σᾶς εἶδα. Ἐζήτησα σχετικὲς πληροφορίες καὶ μοῦ εἶπαν μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὴν ἱστορία σας. Δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὴν ἐπιθυμία νὰ σᾶς δῶ, νὰ σᾶς μιλήσω... Ἔχω δώδεκα χρόνια νὰ σᾶς δῶ... ἀπὸ τότε ποὺ εἴσθε δεσποινίς.,. Μοὺ εἶπαν πράγματα ἀπίστευτα. Εἰν' ἀλήθεια πὼς ὁ Λεμπρὲ εἶνε ὁλότελα τυφλός;

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Ναί, κατόπιν ἑνὸς δυστυχήματος στὶς ἠλεκτρικές του μηχανές.

ΣΑΒΙΛ.—Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὶς ἀφήσῃ ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Φυσικά... Κ' ἔτσι χάθηκε ὅλη ἡ περιουσία μας.

ΣΑΒΙΛ.— Θυμοῦμαι τὴν τελευταία μας συνάντηση πρὸ δώδεκα χρόνων. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ γονεῖς σας ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τοῦ μηχανικοῦ, τοῦ ἐφευρέτου Λεμπρὲ καὶ ἐμένα, ἑνὸς ζωγράφου, ἑνὸς ὀρτίστα ὅπως μ' ἔλεγαν περιφρονητικά. Κ' ἐδιάλεξαν τὸν πρῶτο. Τὰ φτερὰ ὅμως τοῦ μηχανικοῦ ἔσπασαν καὶ ὁ...ἀρτίστας...

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(κάπως πειραγμένη).*—Ἔγιν' ἔνδοξος, τὸ ξέρω. Μὰ δὲ παραπονιέμαι κατὰ τῶν γονέων μου οἱ ὁποῖοι τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιὰ τὴν εὐτυχία μου.

ΣΑΒΙΛ, *(ζωηρά).*—Ἄ, δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν εὐτυχία σας, ἀφοῦ σᾶς πάντρευαν ἐναντίον τῆς κλίσεώς σας, ἐναντίον τῶν προαισθημάτων σας — γιατὶ κάτι προαισθανόσαστε ἀπὸ τότε—καὶ ἐναντίον τῆς καρδιᾶς σας...

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Ἐναντίον τῆς καρδιᾶς μου ;

ΣΑΒΙΛ.— Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι προτιμούσατε ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ σᾶς ἀγαποῦσαν ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Δὲ σᾶς εἶπα ὅμως ποτέ μου π ο ι ό ν !

ΣΑΒΙΛ.— Μὲ εἴχατε ἀφήσει νὰ τὸ μαντέψω...Ὤ, τώρα θὰ εἴσθε πολὺ δυστυχής !

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Δὲν εἶμαι πιὰ ἐκείνη ποὺ εἴχατε γνωρίσει καὶ ὅσο περίεργο κι' ἂν φαίνεται σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶμ' εὐτυχὴς ἀπὸ τὴ σημερινή μου ζωή...

ΣΑΒΙΛ.—Ἔστω... Εἰν' ἀλήθεια ὅμως ὅτι δὲν ἀγαποῦσατε τὸ Λεμπρὲ ὅταν τὸν πήρατε ;

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(μὲ εἰλικρίνεια).*—Ναί.

ΣΑΒΙΛ.—Ἔ, λοιπόν, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσατε τὴν ἐποχὴ ποὺ σᾶς παρεῖχε ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τοῦ πλούτου του, γιὰ τὶς ὁποῖες σᾶς ἀνάγκασαν νὰ τὸν παντρευτῆτε, σήμερα ποὺ δὲ σᾶς δίνῃ τίποτε, δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. *(Ἡ Ζερμαὶν κάνει νὰ τὸν διακόψῃ ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ).* Ἄ, ναί, καταλαβαίνω· τὸν ἀγαπᾶτε μ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους, τῶν νοσοκόμων... Ναί, χίλιες φορὲς ναί, δὲν τὸν ἀγαπᾶτε μ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη ποὺ συνταράσσει τὸν ἄνθρωπο, μ' αὐτὴν ποὺ εἴχατε ἀρχίσει κάποτε νὰ μ ἀγαπᾶτε ἐμένα καὶ ποὺ ἴσως ξαναγεννιέται μέσα σας αὐτὴ τη στιγμή...

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(ταραγμένη).*—Σᾶς παρακαλῶ !

ΣΑΒΙΛ.— Τὴ βλέπω μέσα στὰ μάτια σου .. μὴν τὰ κλείνετε... Προδίδεσθε μόνη σας... Τρέμετε...

ΖΕΡΜΑΙΝ.—Ἔ, ναί σᾶς ἀγαπῶ... Τρέμω γιὰ σᾶς ! Ὕστερα ;

ΣΑΒΙΛ, *(σκληρά).*—Πρέπει νὰ ὑπακούσετε στὴν καρδιά σας.

ΖΕΡΜΑΙΝ.-- Ἐγκαταλείποντας τὸν ἄντρα μου ;

ΣΑΒΙΛ.— Τίποτε δὲ σᾶς συνδέει μαζί του. — Οὔτε τὸ μηνρικὸν καθῆκον, ἀφοῦ δὲν ἐκάνατε παιδιά, οὔτε τὸ συζυγικό, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾶτε.— Κι' ἀκόμα δὲν ἐκήρησε τὰς ὑποχρεώσεις του...

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Παρὰ τὴν θέλησί του.

ΣΑΒΙΛ.—Ἀδιάφορο...Μὴ λέτε ὄχι στὸ μέλλον, ποὺ σᾶς προσφέρεται μόνο του ἀκόμη μιὰ φορὰ καὶ ποὺ ἴσως, ἂν τὸ ἀποκρούσετε θὰ σᾶς κλείσῃ γιὰ πάντα !.. Ζερμαίν !..

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Ἄχ ! σωπᾶστε ! σωπᾶστε !

ΣΑΒΙΛ.— Ὄχι, ὄχι σ' ἀγαπῶ, σὲ θέλω ! Θέλω νὰ γίνῃς γυναῖκα μου ! Πές μου λοιπὸν ναί !

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(παραδίδεται νικημένη).*— Ναί... *(μὲ μιὰ φωνὴ πιὸ ἀδύνατη)*Ναί... *(Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἄξαφνα κι' αὐτὴ ἀποτραβιέται ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σαβίλ).* Ὄχι ποτέ ! *(Μπαίνει μέσα ὁ Λεμπρὲ καὶ προχωρεῖ ψάχνοντας, ἐνῶ αὐτὴ μὲ κινήματα καὶ μὲ νοήματα διώχνει τὸ Σαβίλ, ψιθυρίζοντας)* Φύγετε !... Πηγαίνετε !...

ΛΕΜΠΡΕ *(δυνατὰ)*.. Αὐτὸς ὁ κύριος ἔφυγε ;

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Ναί, φίλε μου !

Μ' ἕνα ἐπιτακτικὸ νόημα δείχνει στὸ Σαβὶλ τὴν πόρτα. Ἀπελπισμένος ἐκεῖνος τὴν ἱκετεύει σιωπηλά... μὰ αὐτὴ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ μείνῃ πιστὴ στὸ σύζυγό της καὶ ὁ Σαβὶλ τὸ καταλαβαίνει καὶ φεύγει ἀθόρυβα ἀπο τὴ μισάνοιχτη πόρτα.

ΛΕΜΠΡΕ,*(πλησιάζοντας τὴ Ζερμαίν).*— Ποιὸς εἶταν ;

ΖΕΡΜΑΙΝ, *(ὕστερ' ἀπο ἕνα λεφτὸ σιωπῆς).*— Ὁ Σαβίλ !

Ὁ Λεμπρὲ κατασυγκινημένος, τρέμων, πέρνει τὸ χέρι τῆς γυναῖκας του καὶ τὸ καταφιλεῖ.

ΛΕΜΠΡΕ.— Ἂν μοῦ ἔλεγες ψέμματα, θὰ σκοτωνόμουν.

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Τὸν κατάλαβες λοιπόν ;

ΛΕΜΠΡΕ.— Ἀπὸ τὴ φωνή του.

ΖΕΡΜΑΙΝ.— Μὰ τότε θ' ἄκουσες...

ΛΕΜΠΡΕ.— Εμάντευσα τὰ κινήματά σου ποὺ τὸν ἔδιωξες. Βλέπεις ἐμεῖς οἱ τυφλοὶ ἔχουμε τὸ χάρισμα νὰ μαντεύουμε. Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου ! *(Τῆς φιλεῖ τὰ χέρια μὲ πάθος δακρύζοντας.)*

MICHEL PROVINS